

ΑΛΚΗ ΖΕΗ

Ένα παιδί
από το πουθενά

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ποιος είμαι

ΜΕ ΛΕΝΕ ΙΚΑΡΟ ΛΑΜΠΡΙΔΗ και μένω στο Παγκράτι στην οδό Δικαίάρχου με την οικογένειά μου. Η οικογένειά μου είναι η θεία μου, η Ελένη-Ιοκάστη Καποδίστρια, το Αγόρι κι εγώ.

Είμαι δέκα χρονών. Δηλαδή έκλεισα τα δέκα στις 28 Σεπτεμβρίου. Δε γιορτάζω ποτέ τα γενέθλιά μου, γιατί στις 28 Σεπτεμβρίου του 2010 χάθηκε στους ουρανούς ο πιλότος Αλέξανδρος Λαμπρίδης που ήταν ο πατέρας μου.

Παρόλο που δε γιορτάζω, καταλαβαίνω πως είναι τα γενέθλιά μου και μεγαλώνω έναν χρόνο, γιατί η Ελένη-Ιοκάστη μού κάνει δώρο ένα ολοκαίνουριο τζιν. Δεν είναι καθόλου ξεβαμμένο, δεν είναι σκισμένο κι ούτε έχει τρύπες στα γόνατα. Φρίκη! Μόνο εγώ σε όλη την τάξη φοράω τέτοιο παντελόνι και φυσικά με κοροϊδεύουν. Μα να ήταν μόνο γι' αυτό...

Την ιστορία της οικογένειάς μου τη μαθαίνω κάθε Πέμπτη, όταν έρχονται οι φίλες της Ελένης-Ιοκά-

στης να παίξουν μπιρίμπα. Κάθονται στο καθιστικό γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι και παίζουν μιλώντας ασταμάτητα.

Το ξέρω πως δεν είναι σωστό να κρυφακούς. Εγώ όμως δεν κρυφακούω, αλλά ακούω που μιλάνε για τη δική μου ζωή. Κάποιος θα έπρεπε να μου την έχει πει.

Είναι πολλά πράγματα που λένε και δεν τα καταλαβαίνω. Όμως ποιος να μου τα εξηγήσει; Η Ελένη-Ιοκάστη; Την Ελένη-Ιοκάστη δεν τη ρωτάνε. Ο μόνος που θα μπορούσε να τη ρωτήσει είναι ο παπαγάλος. Αλλά αυτός πολύ που νοιάζεται για μένα. Μόνο που όταν την ακούει να μιλάει πολύ, ζηλεύει, κάνει βόλτες στο κλουβί, χτυπάει τα φτερά του και ξεφωνίζει, Ενικάστρια, Ενικάστρια, που σημαίνει Ελένη-Ιοκάστη Καποδίστρια.

Τότε εκείνη αφήνει τα χαρτιά, πλησιάζει το κλουβί του και με μια φωνή πολύ γλυκιά –σ' εμένα ποτέ δε μιλάει έτσι– λέει χαϊδεύοντας το κεφάλι του: «Σιγά, αγόρι μου, εδώ είμαι» και χαμογελάει. Χαμογελάει και φαίνονται τα κάτωσπρα δόντια της. Είναι όμορφη η Ελένη-Ιοκάστη.

Είμαι μέτριος μαθητής, στα μαθηματικά όμως είμαι πρώτος. Μου αρέσουν πάρα πολύ. Γι' αυτό δε με χωνεύουν στην τάξη. Όταν η δασκάλα μας μας δίνει καινούρια άσκηση, πάντα ρωτάει: Μήπως κανείς μπορεί να σκεφτεί μια λύση; Εγώ είμαι ο μόνος

που σπκώνω το χέρι. Νιώθω σαν καρφάκια να πέφτουν τα βλέμματα όλων πάνω μου. Ξέρω τι με περιμένει στο διάλειμμα. Μου λένε πως θέλω να κάνω τον έξυπνο για να με αγαπάει η δασκάλα μας και να τους ρεζιλεύω.

Μια φορά ο Πάνος, που είναι χοντρός και ψηλός και έχει ένα μούτρο σαν κόκκινο φεγγάρι, ήρθε στο διάλειμμα και στάθηκε μπροστά μου με τα χέρια στη μέση. Με κοίταζε ακούνητος καλά καλά. Εγώ είμαι αδύνατος, λίγο πιο κοντός από αυτόν, έχω ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια. Κανείς στην τάξη –τι λέω στην τάξη, σε όλο το σχολείο– δεν έχει τόσο ξανθά μαλλιά.

Ακούω που το λέει η θεία μου στις φίλες της: «Από πού βρέθηκαν αυτά τα ξανθά μαλλιά; Κανείς στο σόι μας δεν είχε. Θαρρείς και αυτό το παιδί ήρθε από το πουθενά». Ώρες ώρες το πιστεύω και γω πως ήρθα από το πουθενά. Μπορεί από τους αιθέρες, αφού ο μπαμπάς μου ήταν πιλότος. Λέω ήταν, γιατί πια δεν είναι. Δεν είναι τίποτα.

– Καλέ, μήπως είναι γκέι με αυτό το μαλλί; είπε ο Πάνος και γύρισε στους άλλους να δει τι εντύπωση έκανε.

Εγώ δεν έβγαλα μιλιά. Τον κοίταξα όμως στα μάτια. Ξέρω τι θα πει γκέι. Νομίζω όμως πως δεν είμαι, πάλι δεν ξέρω, είμαι μικρός.

Τότε ήρθε ο σίφουνας η Ξένια, είναι το κορίτσι που κάθεται δίπλα μου στο θρανίο. Είναι αδύνατη. Έχει πράσινα μάτια και κοντά μαλλιά καστανά που τα πιάνει σε μια μεριά με ένα κοκαλάκι, κάθε μέρα κι άλλο χρώμα. Είναι το καλύτερο κορίτσι του κόσμου. Καλύτερο κι απ' την Ερμιόνη, τη φίλη του Χάρι Πότερ. Έχει όμως τον τρόπο της και τους βάζει όλους στη θέση τους.

Τα άλλα παιδιά με είχαν τριγουρίσει και περίμεναν να δουν τι θα γίνει. Η Ξένια άρπαξε από το πουλόβερ τον Πάνο, από μια κλωστή που κρεμόταν, κι άρχισε να την τραβάει, και το πουλόβερ ξηλωνόταν κι η κλωστή γινόταν κουβάρι. Τα παιδιά έβαλαν τα γέλια κι ο Πάνος έβλεπε το κουβάρι να μεγαλώνει στα χέρια της, το πουλόβερ να κοντεύει να του φτάσει στη μέση, κι αυτή να τραβάει ακόμα. Στο τέλος του πέταξε το κουβάρι κι αυτός το 'πιασε στον αέρα.

– Άντε πλέξ' το, του λέει και πάει να φύγει.

Ο Πάνος τής πιάνει το χέρι και της το στρίβει. Εκείνη δε φωνάζει. Κάνω να την τραβήξω, μα ο Πάνος την αφήνει απότομα και πέφτει κάτω. Πάω να τη βοηθήσω να σηκωθεί, εκείνη όμως κάθεται βαριά σαν να μη θέλει να κουνήσει. Μαζεύτηκαν γύρω της και παιδιά από την τάξη μας κι από άλλες τάξεις.

– Τι γίνεται; ρώταγαν.

– Αφήστε την, καλέ, μετράει τα μυρμύγκια.

Η Ξένια σηκώθηκε μόνη της. Τίναξε τη φούστα της και πήρε ένα πακετάκι χαρτομάντιλα που της έδωσα και σκούπιζε τα χέρια της. Εκείνη την ώρα χτύπησε το κουδούνι, τα παιδιά ξεκίνησαν να πάνε στην τάξη.

Γύρισε και ο Πάνος να φύγει, μα πριν ξεκινήσει μου έδωσε μια κλοτσιά στο καλάμι, όμως λες και δεν είχε πια κέφι, δεν ήταν δυνατή. Δε με πόνεσε. Ντρεπόμενα γιατί δεν μπορούσα να τον δείρω και μπήκα στην τάξη με το κεφάλι σκυμμένο. Πού να ήξερα όμως τι με περίμενε την άλλη ώρα, στο μάθημα της Γλώσσας.

« Με λένε Ίκαρο Λαμπρίδη και μένω στο Παγκράτι στην οδό Δικαιάρχου με την οικογένειά μου. Η οικογένειά μου είναι η θεία μου, η Ελένη-Ιοκάστη Καποδίστρια, το Αγόρι κι εγώ. Είμαι δέκα χρονών. Την ιστορία της οικογένειάς μου τη μαθαίνω κάθε Πέμπτη, όταν έρχονται οι φίλες της Ελένης-Ιοκάστης να παίξουν μπιρμπά. Κάθονται στο καθιστικό γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι και παίζουν μιλώντας ασταμάτητα. Ακούω τη θεία μου να λέει στις φίλες της: «Από πού βρέθηκαν αυτά τα ξανθά μαλλιά; Κανείς στο σόι μας δεν είχε. Θαρρείς και αυτό το παιδί ήρθε από το πουθενά». Όρες ώρες το πιστεύω κι εγώ πως ήρθα από το πουθενά. »

Η Άλκη Ζέη γράφει με τη φωνή ενός παιδιού και αφηγείται την περιπέτεια του να μεγαλώνεις σήμερα. Μπορεί η λύση που αναζητά ο μικρός της ήρωας να κρύβεται στα απλούστερα πράγματα; Μπορεί ο κόσμος να εξημερωθεί;

ISBN: 978-618-03-2148-7

9 786180 321487

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82148

από 10 ευρώ